

[Tesdaorpf.]

at regeringen foreslår — og antagelig også får gennemført — en virkelig kornlov, som pålægger landbruget en væsentlig del af den byrde, der udkræves for at holde den forholdsvis lave brødspris, er et bidrag fra landbruget i den nuværende situation, et betydningsfuldt led i billedet af byrdefordelingen mellem landbruget og de øvrige befolkningsgrupper og et led, som oppositionen i den stående strid i disse dage ikke må glemme.

Jeg har dernæst nogle bemærkninger om enkeltheder i lovforslaget. Hvad angår udskrivningsskalaen, mener jeg under hensyn til, hvad jeg lige har sagt om, at det er de større brug, der procentvis bærer afleveringen for størstedelen, at det havde været velbegrunderet, om man havde tænkt på dette, forinden man gik til at nedskrive skalaen med 10 pct., som ministeren har foreslået, og havde fradraget den halve tønde, der blev pålagt ejendomme med en grundværdi af 80 000 kr. og derover ekstra ved kornlovens behandling i folketinget i fjor, en bestemmelse, som i betænkningen til sidste kornlov blev omtalt som noget, der kunne ændres, såfremt situationen skulle give grundlag derfor. Grundlaget foreligger i dag, da det nye kornlovsforslag er fremsat, og derfor vil jeg gerne ved denne lejlighed gøre opmærksom derpå og sige, at det er en ting, der bør tænkes på og forhandles om i det udvalg, der antagelig vil blive nedsat.

Desuden ønsker jeg at påpege det urimelige i den grænse, der er sat, idet grundværdier udover 1 400 kr. pr. ha kun medtages, når de ligger indenfor 8 pct. af den øvrige del af ejendommens grundværdi. Jeg husker, at vi i udvalget sidste år fra alle sider ønskede med denne bestemmelse at tilkendegive, at man ville skåne sådanne ejendomme for en del uretfærdigheder, og vi regnede også med, at denne grænsebestemmelse ville give et sådant resultat. Men det har ikke holdt stik. Jeg har eksempler herpå, men dem kan jeg gemme til udvalgsbehandlingen.

I § 1, stk. 2, er der, såvidt jeg kan se, en direkte fejl, eller måske er det en trykfejl. Der står: 1. marts 1951 — det stod der også i den sidste kornlov, og det må vel i år være: 1. marts 1952. I samme stykke er der en efter min mening fuldstændig urimelighed. Man har ophørt at forlange korn af skove og plantager. Jeg vil gerne takke den højtærede landbrugsminister for, at denne naturlige og indlysende retfærdig-

hed sker fyldest nu, men hvorfor lader man stadig hede- og klitarealer og ålegårdsrettigheder aflevere korn? Når skovene undtages, kan der oven i købet ske det, at disse arealer derefter kommer til at ligge indenfor 8 pct. af den øvrige del af ejendommens grundværdi, som er grænsen for afleveringspligt. Der vokser ikke noget korn i søer og ålegårdsrettigheder, og afleveringen af korn må derfor også falde bort her.

Tilsidst skal jeg pege på et forhold, der viser, hvor svært det bliver, når man får en restriktion som en kornlov med to priser på korn i samme land. Det drejer sig om § 3, stk. 3, og handler om kapitelstakster. Ministerens hensigt er god nok, men resultatet giver efter min mening vanskeligheder. Der står her:

„For byg og havres vedkommende kan kapitelstaksterne højst fastsættes til et beløb, der ligger 10 pct. over afleveringsprisen for den pågældende kornart.“

Det har den højtærede landbrugsminister foreslået for at råde bod på det misforhold, vi så sidste år med de forskellige kapitelstakster i de forskellige egne af landet, og bestemmelsen er også tiltrængt. Men derved kommer ministeren og lovgivningsmagten til at blande sig i de forpagtningsforhold, der afgøres efter kapitelstakst, og denne bestemmelse er efter min mening et alt for stift og usmidigt instrument til, at det kan klares på denne måde. Der er nemlig stor forskel på den store og den lille forpagters procentvise afleveringsmængde af korn, og derfor bør der i virkeligheden også være forskel på den kornpris, som deres forpagtningsafgift skal beregnes efter. Det gale er stivheden og usmidigheden i den måde, hvorpå man blander sig i forpagtningsforholdet, idet det er de nævn, som ansætter kapitelstaksterne, der har afgørelsen, men her kommer man ud i for første gang ligefrem at lovgive derom, og jeg synes, det er betænkeligt, at man på den måde kommer ud i noget nyt, som ikke er godt.

Jeg håber, at der om dette og de andre spørgsmål, jeg her har berørt, vil blive mulighed for i det udvalg, der antagelig bliver nedsat, at forhandle med den højtærede landbrugsminister.

Til slut vil jeg udtale min anerkendelse af den højtærede landbrugsministers bestræbelser for at få denne ikke behagelige lovgivning til at fremtræde og virke så enkel, som det nu engang er muligt under de forhåndenværende forhold. Under henvisning til udtalelser om lovens formålstjenlighed i